

6. Кравченко О.В., Овчарова Н.В. Теоретичні та методичні засади формування інтегрованої звітності в Україні. *Економіка і суспільство*. 2016. № 6. С. 359–366. URL: https://economyandsociety.in.ua/journals/6_ukr/62.pdf.

7. Крутова А.С., Нестеренко О.О. Переваги інтегрованої звітності та перспективи її імплементації в Україні. *Innovation in science and education: challenges of our time*. London : IASHE, 2016. С. 52–58.

8. Кузіна Р.В. Підготовка інтегрованої корпоративної звітності на основі системи збалансованих показників. *Вісник Одеського національного університету. Економіка*. 2015. Т. 20. Вип. 2. С. 190–195.

9. Лоханова Н.О. Інтегрована звітність як продукт цілісної обліково-аналітичної системи. *Вісник соціально-економічних досліджень*. 2012. Вип. 4 (47). С. 50–56.

10. Международный стандарт интегрированной отчетности. URL: http://edu.inesnet.ru/wp-content/uploads/2014/05/13-12-08-THE-INTERNATIONAL-R-FRAMEWORK.docx_en-US_ru-RU.pdf.

11. Руководство по отчетности в области устойчивого развития G4. URL: <https://www.globalreporting.org /resourcelibrary /Russian-G4-Part-One.pdf>.

Сєвідова І. О.

*д.е.н., доцент, доцент кафедри
соціальних та економічних дисциплін
Харківського національного університету внутрішніх справ*

ПИТАННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ РЕСУРСНИМ ПОТЕНЦІАЛОМ ПІДПРИЄМСТВА

Економіка країни розвивається за умов ринкових перетворень і характеризується оновленням основних елементів виробничого потенціалу суб'єктів господарювання. Недотримання раціонального використання природних та матеріальних ресурсів, диспропорції у процесі формування виробничого потенціалу у більшості секторів національної економіки призвели до порушення системи відтворення та сталого розвитку її елементів. При цьому зміни довкілля диктують нові умови організації стратегічного управління підприємством, зокрема ресурсним потенціалом. У міру вдосконалення життєвого циклу підприємства його цілі постійно змінюються, що потребує організації ефективного стратегічного управління для раціонального розподілу ресурсного потенціалу. Ефективна система управління стає важливою для забезпечення конкурентоспроможності підприємств, оскільки сприяє своєчасній мобілізації основних ресурсів та інновацій для сталого розвитку самої системи в умовах, що змінюються. Своєчасне впровадження суб'єктом господарювання знань, навичок і компетенцій, що відповідають потребам суспільства, дає конкурентні переваги і забезпечує успіх у ринковій діяльності. Тому для створення та розвитку ресурсного потенціалу з більш складною системою необхідно розробити нову систему управління. Насамперед система управління ресурсним потенціалом має орієнтуватися потреби споживачів, підвищуючи ефективність господарську діяльність і формуючи постійну базу партнерів [1].

У сучасному бізнес-кліматі все більшого значення набуває стійкості до кризових ситуацій, які безпосередньо пов'язані з нестачею інвестицій, скороченням виробництва та загостренням конкуренції між імпортерами та іноземними виробниками. Ефективне використання наявних ресурсів та можливостей для розвитку та пошук нових шляхів підвищення їх ефективності дозволить знизити витрати, підвищити якість продукції, оптимізувати використання виробничих потужностей, досягти конкурентних переваг та збільшити їхню частку на цільовому ринку. Тому головне завдання – розвивати ресурсний потенціал та швидко реагувати на зміни, що призведе до набуття нових компетенцій. Оцінка ресурсного потенціалу підприємства та сталого розвитку є одним із інструментів його системи управління.

Основним завданням стратегічного управління є забезпечення раціонального розподілу ресурсів підприємств між основними напрямками їхньої діяльності та ефективне використання ресурсів для вирішення стратегічних цілей. Однією з важливих особливостей стратегічного управління людськими ресурсами як основи стратегічного потенціалу, що впливає на конкурентоспроможність підприємств, та визначає напрями їхнього розвитку є залежність продуктивності праці від середньомісячної заробітної плати робітників [2].

Стратегічне управління ресурсним потенціалом підприємств має виявлятися у створенні ресурсних стратегій, вирішальних поставлені завдання: визначити ресурси, необхідні довгострокової діяльності; встановити норму споживання ресурсів; встановити допустимі межі використання ресурсів, визначити стратегічний рівень необхідних ресурсів та встановити напрями їх використання; створити ефективну логістичну систему; застосувати логістичні підходи до розробки та реалізації ресурсних стратегій. Величина ресурсного потенціалу суб'єктів господарювання визначається обсягом наявних у підприємства ресурсів (земельних, трудових, матеріальних, фінансових, нематеріальних, інформаційних ресурсів). Поліпшення якісних характеристик та підвищення рівня кількісних показників економічної ефективності пов'язані з підвищенням ефективності використання ресурсного потенціалу суб'єктів господарювання.

Ресурсний потенціал можна розглядати за допомогою аналізу певних показників економічної діяльності, така комплексна оцінка дозволяє порівняти досягнутий рівень ефективності управління ресурсним потенціалом підприємства в цілому, так і окремими його компонентами. Водночас стратегічне управління та використання ресурсного потенціалу підприємств вимагають насамперед обґрунтування перспектив його подальшого розвитку на основі наявних ресурсів: аналіз наявного ресурсного потенціалу та рівня його використання, визначення втрачених можливостей ресурсного потенціалу, оптимізація структури корпоративних ресурсів та джерела їх формування; оцінка ризиків залучення додаткових ресурсів [3].

Стратегія формування ресурсного потенціалу підприємства передбачає сукупність основних положень, що є основою вибору джерел та визначення обсягів ресурсозабезпечення, а також для ефективного розподілу ресурсів за напрямками використання [4]. Для подальшого підвищення ефективності та

інтенсифікації економічного розвитку суб'єктів господарювання слід розглянути питання про створення системи стратегічного управління ресурсним потенціалом. У разі розвитку ринку ця розвинена система дає ширші переваги до ухвалення правильних управлінських рішень з усіх напрямів діяльності. У цьому випадку стратегічне управління не може здійснюватися без урахування впливу зовнішнього середовища та його змін, оскільки для сталого розвитку підприємству необхідно не лише робити кон'юнктурні прогнози, а й враховувати стратегію соціально-економічного розвитку території [5].

Об'єднання ресурсів для створення необхідних можливостей та компетенцій можна розглядати як частину системи створення корпоративних цінностей; вона має бути синергетично інтегрована з корпоративними системами цінностей, щоб динамічно підтримувати конкурентні переваги та досягати позитивних результатів [6]. Стратегічне управління дозволяє визначити поняття стратегії управління ресурсним потенціалом як сукупність управлінських рішень, що становлять програму використання та розвитку ресурсного потенціалу підприємства, що забезпечує якісний підхід до досягнення конкурентоспроможності та сприяє стійкому розвитку. Стратегічне управління ресурсним потенціалом має враховувати специфіку діяльності підприємства та накопичений ресурсний потенціал [7].

Таким чином, метою розробки та реалізації стратегії управління ресурсним потенціалом є формування комплексу ресурсів, що забезпечують сталий розвиток підприємства. Забезпечення оптимального та раціонального рівня використання ресурсного потенціалу суб'єктів господарювання є найважливішою складовою стратегічного управління. Формування достатнього ресурсного потенціалу є обов'язковою умовою процедури стратегічного управління. Процес формування ресурсного потенціалу є одним із напрямів його стратегії та передбачає створення такої системи ресурсів, щоб їх взаємодія призводила до успішного досягнення стратегічних, тактичних та оперативних цілей підприємства. Процедура визначення обсягу стратегічних ресурсів, необхідні реалізації стратегії розвитку підприємства, є ключовим елементом процесу розробки стратегії розвитку. Процес розробки стратегії управління ресурсним потенціалом з урахуванням особливостей його виробничо-збутового процесу є послідовністю наступних етапів: стратегічний аналіз; розробка стратегічних цілей; формування стратегічних стандартів; вибір стратегії залежно від рівня ресурсного потенціалу; розробка заходів, які забезпечують ефективну реалізацію стратегії; оцінка та контроль запропонованої стратегії. Підвищення ефективності використання ресурсного потенціалу суб'єктів господарювання, що забезпечує створення фонду споживання є необхідною умовою розвитку національної економіки. Розвиток стратегічного управління ресурсним потенціалом є основним чинником досягнення успіху виробником.

Література:

1. Сєвідова І. О. Фактори впливу на функціонування оптових ринків овочевої продукції. *Агросвіт*. 2018. № 2. С. 28–32.
2. Burkovska, A., & Romanchuk, M. (2016). The ensuring of the competitiveness of the enterprises through the strategic human resource management. *Agricultural and*

Resource Economics: International Scientific E-Journal. No 2(4), pp. 43–51. DOI: <https://doi.org/10.51599/are.2016.02.04.04>.

3. Богацька Н.М., Хачатрян В.В. Сучасний підхід до оцінки сутності ресурсного потенціалу підприємства. *Економіка. і суспільство*. 2016. Вип. 3/20. С. 134–139.

4. Гросул В.А., Филипенко О.М. Стратегічне управління ресурсним потенціалом торговельного підприємства. *Торгівля, комерція, підприємництво*. 2014. Вип. 17. С. 28–32.

5. Kazambayeva, A.M., Aiesheva, G.A., Yesengaliyeva, S.M. (2020). Sustainable development of agricultural production based on the use of the resource potential of the region. *Journal of Environmental Management and Tourism*. Vol. 10, No 7, pp. 1478–1485. DOI: [https://doi.org/10.14505//jemt.v10.7\(39\).05](https://doi.org/10.14505//jemt.v10.7(39).05).

6. Fensterseifer, Jaime (2009). Strategic resources and sustainability of competitive advantages in industrial clusters: towards a general analytical framework. *Encontro Da Associação Nacional de Pós-Graduação em Administração*. Vol. 33, pp. 1–14.

7. Rohde, Stephan & Royer, Susanne & Burgess, John. (2018). Exploiting Locational Resources in a World of Global Value Chains: Strategic Considerations for Clustered Firms and Cluster Managers. DOI: https://doi.org/10.1007/978-981-10-8929-9_2.

Скригун Н. П.

*к.е.н., доцент, доцент кафедри маркетингу
Національного університету харчових технологій*

Семененко К. Ю.

*к.е.н., доцент кафедри маркетингу
Національного університету харчових технологій*

НАТИВНА РЕКЛАМА ЯК ІНСТРУМЕНТ МАРКЕТИНГОВИХ КОМУНІКАЦІЙ

Традиційна реклама втрачає свою ефективність. Тому підприємства намагаються створювати таку рекламу, яка б не виглядала власне рекламою, але продовжувала б продавати. Огляд сучасного ринку реклами говорить про те що, відбувається «вигорання» реклами, отже, необхідно шукати заміну вже набридливим рекламним форматам. Виходом з такої ситуації на сьогоднішній день є використання такого відносно нового рекламного явища як нативна реклама [1, с. 28]. Нативна реклама – така форма маркетингових комунікацій, яка не використовує прямі чи непрямі повідомлення із закликами до купівлі, а тому виглядає природньо. Не закликаючи до купівлі, така реклама з максимальною лояльністю інформує про користь товару чи можливості фірми. Це повноцінний контент, який містить корисну інформацію та тему, пов'язану з рекламованим товаром (послугою). Головна мета нативної реклами – переконати аудиторію в тому, що рекламований товарі може задовольнити її потреби.

Переваги нативної реклами: ненав'язливість; її майже не блокують; відсутність «банерної сліпоти», інформативність; має більше шансів на розповсюдження (віральність), продовжує безкоштовно розповсюджуватися після публікації (репости в соціальних мережах, особисті рекомендації);